

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: MRAZÍRNY PLZEŇ - DÝŠINA a.s.**, se sídlem Dýšina 408, *zastoupeného Mgr. Radkem Chaloupkou, advokátem, se sídlem Plzeň, Bedřicha Smetany 167/2*, proti **žalované: Státní veterinární správa**, Ústřední veterinární správa, se sídlem Praha 2, Slezská 7/100, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2015, čj. SVS/2015/021002-G,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státní veterinární správy, Ústřední veterinární správy, ze dne 13. 3. 2015, čj. SVS/2015/021002-G, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.164,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Radka Chaloupky, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 17. 5. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2015, čj. SVS/2015/021002-G, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 12. 1. 2015, čj. SVS/2015/002327-P (dále též jen „*prvoinstanční*

rozhodnutí“), jímž byl žalobci za spáchaný správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 35.000,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o potravinách*“), zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie povinnosti provozovatele potravinářského podniku a podnikatele, který vyrábí nebo uvádí do oběhu tabákové výrobky, a upravuje státní dozor nad dodržováním povinností vyplývajících z tohoto zákona a z přímo použitelných předpisů Evropské unie.

Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002 (též dále jen „*nařízení č. 178/2002*“) stanovuje obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanovuje postupy týkající se bezpečnosti potravin.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 853/2004 ze dne 29. dubna 2004 (dále též jen „*nařízení č. 853/2004*“) stanoví zvláštní hygienická pravidla pro potraviny živočišného původu.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1760/2000 ze dne 17. července 2000 (dále též jen „*nařízení č. 1760/2000*“) upravuje systém identifikace a evidence skotu, označování hovězího masa a výrobků z hovězího masa a bylo jím zrušeno předchozí nařízení Rady (ES) č. 820/97.

[III] Žaloba

Žalobce se domnívá, že jak rozhodnutí žalované, tak i prvoinstančního správního orgánu, jsou nezákonná a je třeba je zrušit. Žalobce shledává nezákonnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že oba správní orgány nesprávně aplikovaly právní normy, a dále v tom, že se správní orgán dopustil duplicity hodnocení jednoho jednání.

Je pravdou, že správní orgán při prováděné kontrole šetření zjistil, že hovězí mražená líčka nebyla v době rozmrazování označena povinnými informacemi. Následně byl finální výrobek označen symbolem PL 30023801. Tato skutečnost je také pravdivá. Žalobce tyto informace čerpal od dodavatele masa - společnosti CZECH FROST s.r.o. Pro posouzení případného porušení předpisů je nutno vycházet až z označení finálního výrobku. Zjištění při kontrole dne 5. 2. 2014, tedy neoznačení v době rozmrazování, není dle žalobce možné posuzovat jako porušení předpisů.

Žalobce čerpal informaci, kterou následně uvedl na etiketě, od dodavatele. Pokud informaci poskytl dodavatel chybně, nemohl žalobce tuto skutečnost zjistit.

Žalobce se domnívá, že posouzení jednání pod bodem I/1 a I/2 prvoinstančního rozhodnutí je duplicitní vymezení téhož jednání. Dle názoru žalobce není možné stejné jednání popisovat dvakrát, byť je možné jej podřadit pod dvě ustanovení (hypotézy) právní normy. Jednalo by se o dvojí posouzení téhož, což je dle názoru žalobce v trestním i správním trestním právu zakázáno.

Žalobce dále namítá, že v rámci úvahy o uložené sankci nebyly správně hodnoceny veškeré polehčující a přitěžující okolnosti. Polehčující okolnosti, které bral správní orgán v úvahu (absence úmyslu poškodit spotřebitele či pro sebe získat výhodu), jsou pravdivé. Přitěžující okolnost mnohost jednání však pravdivá není. Správní orgán opakuje ve dvou bodech rozhodnutí (čl. I/1 a 2) stejné jednání. Z tohoto faktu nelze mnohost jednání dovozovat. Pod bodem 3 je sice skutkově jiné jednání, nicméně opět související se stejným výrobkem a nedostatkem stejné etikety. Klamavost označení nelze přičítat dvakrát, jednou jako znak skutkové podstaty a podruhé jako okolnost přitěžující.

Již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal žalobce, že není možné argumentovat ani opakováním jednání spočívajícím v klamavém označení potraviny na etiketě. Nutno uvést, že rozhodnutí, na které takto správní orgán prvního stupně v odůvodnění na stránce 5 odkazoval, jednak nespecifikoval přesně tak, aby bylo zcela určité, nicméně dle názoru žalobce se mělo jednat o rozhodnutí v řízení sp. zn. SVS/2013/084464, které nebylo v době rozhodování pravomocné.

Odvolací orgán sice uvedl v napadeném rozhodnutí, že tato skutečnost neměla vliv na výši pokuty, nicméně, toto není dle názoru žalobce pravdivé. Pokud tuto skutečnost jako jednu ze zásadních prvoinstanční správní orgán uvedl v příkazu ze dne 12. 8. 2014 a uložil shodnou pokutu a pokud přihlédl k tvrzenému porušení, o němž nebylo pravomocně rozhodnuto, nelze toto hodnotit jako přitěžující okolnost, neboť si takové skutečnosti nelze v rámci rozhodnutí posuzovat jako předběžnou otázku a vyhodnocovat ji do doby pravomocného skončení řízení o této věci.

V neposlední řadě žalobce navrhl moderaci uložené sankce ve smyslu § 78 odst. 2 zákona 150/2002 Sb., neboť pokuta byla dle jeho názoru uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila v podání ze dne 29. 6. 2015, v němž uvedla, že trvá na závěrech, které jsou vysloveny a náležitě odůvodněny v napadeném rozhodnutí, a vznesené námitky žalobce nepovažuje za důvodné. Z protokolu o kontrole č. CZ14 S 32038 -15 ze dne 12. 2. 2014 vyplývá, že etiketa finálního výrobku 2kg balení hovězích líček obsahovala klamavý údaj o místu výkrmu (porušení čl. 16 nařízení ES č. 178/2002). Za totožné jednání, jak namítá žalobce, nelze v žádném případě považovat další zjištěné porušení povinnosti žalobcem, a sice označení výrobku identifikační značkou v oválném symbolu údají PL 30023801 WE, když bylo zjištěno, že finální 2 kg balení byla vyráběna v provozovně žalobce CZ 4288 (porušení čl. 3 odst. 1 nařízení ES č. 853/2004). Z uvedeného nelze dle názoru žalované usuzovat, že by se jednalo o dvojí posouzení téhož a jednalo se

o duplicitní vymezení téhož jednání, když je zcela zřejmé, že se jedná o porušení dvou zcela odlišných povinností spočívajících jednou v uvedení v klamavých údajů, ve druhém případě v porušení povinností stanovených v čl. 3 odst. 1, resp. v příloze II oddílu I části A bodu 1. a 2. nařízení (ES) č. 853/2004. Dále bylo zjištěno porušení čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení ES č. 1760/2000, kdy na etiketě finálního výrobku chybí identifikační číslo zvířete nebo skupiny zvířat. Za uvedená porušení byla uložena pokuta za jeden správní delikt dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, přičemž správní orgán prvního stupně ve výroku konkretizoval, které z povinností byly porušeny.

Pokud žalobce namítá, že čerpal informaci, kterou následně uvedl na etiketě, od dodavatele a pokud dodavatel poskytl informaci chybně, žalobce nemohl tuto skutečnost zjistit, žalovaná uvádí, že v daném případě je odpovědnost budována na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za protiprávní stav (za výsledek) a z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu není tedy vůbec rozhodné, zda bylo protiprávní jednání žalobce vyvoláno pochybením na straně třetích subjektů, neboť k zavinění se nepřihlíží. Žalovaná uvádí, že je odpovědností provozovatele potravinářského podniku aplikovat takové pracovní postupy včetně řádných kontrolních mechanismů, které zajistí, že značení produktů, se kterými zachází (skladuje ve své provozovně), plně odpovídá platné legislativě. Protiprávní jednání žalobce je zcela samostatným odpovědnostním vztahem tohoto subjektu jako provozovatele potravinářského podniku, který zachází s živočišnými produkty. Je třeba zdůraznit, že každý provozovatel potravinářského podniku si nese plnou odpovědnost za svou „fázi potravinového řetězce“ tzn., že žalobce má odpovědnost za příjem živočišných produktů do svého zařízení, jejich uložení zde, a to až do doby jejich výdeje (další uvádění do oběhu) a jeho počínání je zcela nezávislé na fázích předchozích.

Pokud se týče hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností, žalovaná je přesvědčena, že i tyto byly řádně posouzeny. Správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách spočíval v porušení několika povinností vyplývajících z předpisů Evropských společenství upravujících požadavky na potraviny. Správní orgán tedy správně upozornil na mnohost zjištěného protiprávního jednání, resp. porušení několika povinností stanovených předpisy EU. Není pravdou, že by správní, resp. odvolací orgán posuzoval klamavost dvakrát, jednou jako znak skutkové podstaty, jednou jako okolnost přitěžující. Nic takového z rozhodnutí nevyplývá. Jako přitěžující okolnost bylo shledáno větší množství (celkem 516 kg) potraviny, mnohost zjištěného jednání a jeho opakovanost. Byly popsány rovněž polehčující okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Následek spáchaného deliktu pak žalovaná spatřuje v tom, že nesprávnými údaji na obalu potraviny tak došlo k vyvolání mylného dojmu o původu předmětného výrobku, jakož i nedostatečné informaci o původu zvířete, ze kterého maso pochází.

Pokud se týče námítky, že nelze argumentovat opakovaným jednáním, přičemž rozhodnutí, na které správní orgán I. stupně takto odkazoval, nespecifikoval tak, aby bylo zcela určité, žalovaná uvádí, že považuje za dostatečně určité a srozumitelné, když je v této souvislosti poukazováno na jednání žalobce, za které mu byla za totožné jednání uložena pokuta příkazem čj. SVS/2013/084464 a po jeho zrušení rozhodnutím čj. SVS/2014/103862-P ze dne 29. 12. 2014. K uvedenému se správní orgán vyjádřil především na straně 3 rozhodnutí, když reagoval na námitku žalobce vznesenou v odporu.

Žalovaná trvá na závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s platnými právními předpisy a žalobce nebyl rozhodnutími zkrácen na svých právech. Správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu se základními zásadami správního řízení, jakož i skutkový stav byl zjištěn přesně a nepochybně. Žaloba tedy není dle žalované důvodná, a proto žalovaná navrhl její zamítnutí.

[IV] Původní rozhodnutí krajského soudu

Krajský soud v Plzni původně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 23. 9. 2016, čj. 30A 64/2015 - 121 (dále též jen „*rozsudek krajského soudu ze dne 23. 9. 2016*“), tak, že I) zrušil *rozhodnutí Státní veterinární správy, Ústřední veterinární správy, ze dne 13. 3. 2015, čj. SVS/2015/021002-G, a rozhodnutí Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj, ze dne 12. 1. 2015, čj. SVS/2015/002327-P*; a II) žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud mj. konstatoval, že důvodným byl žalobní bod namítající porušení zákazu dvojího přičítání (klamavé značení potravin coby znak skutkové podstaty a zároveň jako okolnost přitěžující). I přes konstatovanou důvodnost žaloby se však soud neztotožnil se všemi žalobními body. Stran námitek týkajících se odpovědnosti za správní delikty, skutkových zjištění a jejich následného podřazení pod skutkové podstaty správních deliktů soud přitakal závěrům učiněným Státní veterinární správou. Stejně tak se krajský soud přihlásil k závěrům vyjeveným správními orgány a týkajícím se skutkových zjištění a jejich následného podřazení pod skutkové podstaty správních deliktů. Žalobcovo klamavé jednání mělo v tomto případě dvojí podobu a prvoinstanční správní orgán ani žalovaná nepochybily v její kvalifikaci tak, jak je specifikována v bodech I. 1 a I. 2 prvoinstančního rozhodnutí.

[V] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Žalovaná brojila proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 9. 2016 kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, čj. 2 As 349/2016 - 27 (dále též jen „*rozsudek NSS*“). Rozsudkem NSS byl rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2016, čj. 30A 64/2015 - 121, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku mj. uvedl: „(...) **Krajský soud se ovšem vůbec nezabýval žalobní námitkou, že jako přitěžující okolnost byla žalobci přičtena opakovanost jednání, a to ve vztahu k předchozímu správnímu rozhodnutí sp. zn. SVS/2013/084464, které ovšem v době rozhodování správního orgánu I. stupně v této věci nebylo dosud pravomocné. Stejně tak žalobce brojil proti způsobu, jakým shodnou odvolací námitku posoudila žalovaná, která řekla, že tato skutečnost neměla vliv na výši pokuty. Pokud na opakovanosti jednání podložené předchozím správním rozhodnutím stál příkaz a jemu odpovídalo i prvostupňové rozhodnutí, pak tvrzení žalované v odvolacím rozhodnutí považoval žalobce za nepravdivé. Opomenutí této žalobní námitky by obstálo jen za situace, že po zrušení správních rozhodnutí soudem by v dalším řízení tato otázka znovu nevystala. Tak tomu ovšem není. Správní rozhodnutí byla soudem zrušena pro porušení zákazu dvojího přičítání, což nevylučuje pokračování v řízení a vydání nového rozhodnutí, v němž bude třeba i tuto otázku vyřešit; tudíž bylo na místě i ve vztahu k ní vyslovit závazný právní názor. Opomenutí této žalobní námitky je tedy vadou odůvodnění rozsudku krajského soudu mající vliv na jeho**

zákonnost. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněným.

Shledaná nepřezkoumatelnost rozsudku ovšem v daném případě nevylučuje posouzení kasační námitky směřující proti důvodům, pro něž krajský soud správní rozhodnutí zrušil, naopak vyjádření právního názoru je nezbytné pro další řízení.

Krajský soud shledal jako protizákonné dvojí přičítání spočívající v tom, že to, co je znakem skutkové podstaty deliktu, bylo současně vnímáno jako znak závažnosti při hodnocení přitěžujících okolností. (...) Pro posouzení daného případu je rozhodující, zda výtku krajského soudu byla či nebyla přiléhavá ve vztahu ke znění správních rozhodnutí. (...) Podle § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Hodnocení závažnosti správního deliktu je tedy povinností správního orgánu při úvaze o trestu. V daném případě je v prvostupňovém správním rozhodnutí na s. 4 dole uvedeno, že jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že se jednalo o 516 kg potravin „Hovězí líčka“, což je větší množství, dále jsou konstatovány cíle potravinového práva plynoucí z čl. 8 nařízení ES č. 178/2002 a po jejich výčtu na s. 5 následují věty pro krajský soud rozhodné: „(o)značení na obalu je základní informací, podle které se spotřebitelé rozhodují, zda potravinu koupí nebo nekoupí. Proto označení musí uvádět údaje tak, aby spotřebitel nemohl být uveden v omyl.“ Následuje pak další věta, že účastníkovi přitěžuje mnohost zjištěného protiprávního jednání, a další, že mu přitěžují i okolnosti spočívající v opakovaném jednání. **Věty, z nichž krajský soud dovodil, že se jedná o dvojí přičtení skutečností, jež jsou obsaženy již ve skutkové podstatě, takto vnímat nelze. Správní orgán neuvedl, že by tyto skutečnosti vnímal jako přitěžující, a smysl textu nasvědčuje spíše tomu, že se jednalo o posouzení závažnosti jednání (významu porušení povinnosti), tak jak předpokládá výše citované ustanovení § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Uspořádání argumentace by sice mohlo být vhodnější, tak, aby podobné pochybnosti vůbec nevyvolávalo, nicméně i v této podobě lze z důvodů identifikovat její smysl a účel. Odvolací rozhodnutí žalované, které je třeba vnímat jako jeden celek s rozhodnutím prvostupňovým, obsahuje rovněž uvedené konstatování (...).**“.

[VI] Nové posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s., soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první, s. ř. s., soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Soud dospěl opětovně k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve vyjádří k těm námitkám, které shledal nedůvodné již v rozsudku ze dne 23. 9. 2016, čj. 30A 64/2015 - 121, když nevidí důvod na tam přijatých závěrech nic měnit.

Stran námitky týkajících se odpovědnosti za správní delikty, skutkových zjištění a jejich následného podřazení pod skutkové podstaty správních deliktů soud přitakal závěrům učiněným Státní veterinární správou. Správní orgány obou stupňů pečlivě a podrobně popsaly zjištěné nedostatky a správně je podřadily skutkovým podstatám správních deliktů podle zákona o potravinách. V tomto směru nebylo třeba žalované ani prvoinstančnímu správnímu orgánu cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) *je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“]. Jako určité shrnutí soud konstatuje, že odpovědnost za správní delikty dle zákona o potravinách je v tomto případě koncipována jako odpovědnost objektivní, tedy bez ohledu na zavinění. Žalobce jakožto provozovatel potravinářského podniku nese svůj díl odpovědnosti v rámci řetězce subjektů uvádějících potraviny do oběhu. A byly-li v jeho provozovně zjištěny nedostatky, musí za ně nést následky.

Krajský soud se rovněž hlásí k závěrům vyjeveným správními orgány a týkajícím se skutkových zjištění a jejich následného podřazení pod skutkové podstaty správních deliktů. Žalobcovo klamavé jednání mělo v tomto případě dvojí podobu a prvoinstanční správní orgán ani žalovaná nepochybily v její kvalifikaci tak, jak je specifikována v bodech I. 1 a I. 2 prvoinstančního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, čj. 2 As 349/2016 – 27, vyslovil jako závazný právní názor, že „(...) *věty, z nichž krajský soud dovodil, že se jedná o dvojí přičtení skutečností, jež jsou obsaženy již ve skutkové podstatě, takto vnímat nelze.*“ *Správní orgán neuvedl, že by tyto skutečnosti vnímal jako přitěžující, a smysl textu nasvědčuje spíše tomu, že se jednalo o posouzení závažnosti jednání (významu porušení povinnosti), tak jak předpokládá výše citované ustanovení § 17i odst. 2 zákona o potravinách.*“ Krajský soud k tomu doplňuje, že z žádné jiné části textu napadeného i prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá, že by se správní orgány dopustily pochybení spočívajícího v porušení zákazu dvojího přičítání. Tento fakt, spolu s citovaným názorem Nejvyššího správního soudu, tak vede k závěru o nedůvodnosti žalobního bodu namítajícího právě toto pochybení.

Jiná ale byla situace ohledně námitky brojící proti tomu, že jako přitěžující okolnost byla žalobci přičtena opakovanost jednání, a to ve vztahu k předchozímu správnímu rozhodnutí sp. zn. SVS/2013/084464, resp. proti způsobu, jakým shodnou odvolací námitku posoudila žalovaná, která řekla, že tato skutečnost neměla vliv na výši pokuty.

Stran této námitky se z textu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí podává následující. Krajská veterinární správa na str. 3 konstatovala: „(...) *Správní orgán je toho názoru, že lze přihlédnout jako k **přítěžující okolnosti** ke skutečnosti, že **protiprávní jednání** (identické, či obdobné) **bylo zjištěno opakovaně**, a to bez ohledu na skutečnost, že předchozí porušení povinnosti bylo řešeno ve správním řízení, které dosud není pravomocně ukončeno.* (následuje odkaz na řízení vedené veterinární správou pod čj. SVS/2014/103862-P)“. Na str. 5 je pak uvedeno, že „**přítěžující okolností je i zjištění opakovaného jednání spočívajícího v klamavém označení potravin na etiketě uvádějící spotřebitele v omyl**“. Nemůže být pochyb o tom, že prvoinstanční správní orgán považoval za přítěžující okolnost fakt, že se žalobce již dopustil stejného pochybení, byť byly tyto nedostatky žalobci vytýkány v jiném, dosud neskončeném správním řízení. Prvoinstanční správní orgán žalobci uložil pokutu ve výši 35.000,- Kč.

Žalovaný správní orgán se pak k předmětné námitce vyslovil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval: (...) *Správní orgán jako přítěžující okolnost uvedl i zjištění opakovaného jednání spočívající v klamavém označení potravin na etiketě, uvádějící spotřebitele v omyl. K jediné konkrétní námitce vznesené v této souvislosti v odvolání **odvolací orgán uvádí, že přihlédnutí k nepravomocně uložené pokutě nemělo vliv na výši uložené pokuty.** Odvolacímu orgánu je sice v současné době známo, že rozhodnutí č.j. SVS/2014/103862-P ze dne 22. 12. 2014, kterým byla odvolateli v minulosti uložena pokuta 25 000,- Kč bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, dle názoru odvolacího orgánu však fakt, že obdobné jednání bylo už jednou v provozovně zjištěno a bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty, dokresluje situaci v provozovně. Pouze na okraj odvolací orgán v této souvislosti poznamenává, že mu je z úřední činnosti známo, že v mezidobí byla účastníkovi řízení uložena další pokuta za porušení čl. 16 nařízení (ES) č. 178/2002 (rozhodnutí č.j. SVS/2015/003434 ze dne 12. 1. 2015), byť v současné době též ještě nenabyla právní moci. **I pokud by správní, resp. odvolací orgán odhlédl od této přítěžující okolnosti, nesníží se závažnost deliktu jako celku a není to ani důvodem pro snížení pokuty či zrušení rozhodnutí.** (...)“.*

Odůvodnění žalované je dle soudu zmatečné. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvoinstanční – tedy žalovaná se ztotožnila s argumentací krajské veterinární správy. Ta ovšem říká, že „jako k **přítěžující okolnosti**“ bylo přihlédnuto „ke skutečnosti, že **protiprávní jednání** (identické, či obdobné) **bylo zjištěno opakovaně**, a to bez ohledu na skutečnost, že předchozí porušení povinnosti bylo řešeno ve správním řízení, které dosud není pravomocně ukončeno“, přičemž „*má správní orgán za to, že výše pokuty 35.000,- Kč je odpovídající **okolnostem** daného případu a je přiměřená. S přihlédnutím k výše uvedené závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, době trvání a jeho následkům a k **okolnostem**, za nichž byl spáchán, (...) pokládá správní orgán pokutu ve výši 1,17 % maximální možné sazby za přiměřenou, jejímž účelem je zejména motivovat účastníka řízení k tomu, aby se napříště vyvaroval protiprávních jednání.*“. Nemůže být pochyb o tom, že onou okolností, která měla vliv na výši pokuty, byla v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí míněna i stejná žalobcova pochybení řešená v jiném správním řízení, které dosud nebylo pravomocně ukončeno. Pak je ovšem nesmyslné tvrzení žalované o tom, že „*přihlédnutí k nepravomocně uložené pokutě nemělo vliv na výši uložené pokuty*“. Jestliže

žalovaná přijala závěry krajské veterinární správy, pak akceptovala i závěry o tom, že „že výše pokuty 35.000,- Kč je odpovídající **okolností daného případu**“, tedy i to, že jako přítěžující okolnost byla žalobci přičtena ona opakovanost jednání. Nepřesvědčivé je odůvodnění žalované i v části, kde je konstatováno, že „i pokud by správní, resp. odvolací orgán odhlédl od této přítěžující okolnosti, nesníží se závažnost deliktu jako celku a není to ani důvodem pro snížení pokuty či zrušení rozhodnutí“. Především, jazykový výklad formulace „i pokud by správní, resp. odvolací orgán odhlédl“ svědčí pro závěr, že žalovaná od oné přítěžující okolnosti neodhlédla. A pokud by od ní odhlédla, jak naznačuje jiným tvrzením v odůvodnění (viz výše), pak se relativizuje její tvrzení o tom, že to není důvodem pro snížení pokuty či zrušení rozhodnutí. Pokud by totiž skutečně nebrala v potaz okolnost, která dle prvoinstančního správního orgánu vliv na výši pokuty měla, musela by, při nezměněné výši sankce, přesvědčivě zdůvodnit, které další skutečnosti a okolnosti považuje za ještě závažnější, než krajská veterinární správa, když výši pokuty ponechala beze změny a nepřihlédla k jedné z okolností, k níž naopak přihlédla krajská veterinární správa. Žalobou napadené rozhodnutí však žádnou takovou košatější argumentaci neobsahuje.

Za těchto okolností soudu nezbylo, než konstatovat částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jako takové ho zrušit ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správního orgánu tak bude jednoznačně se vyslovit k tomu, zda je možné v řízení přihlédnout k obdobným pochybením téhož účastníka řízení, které jsou však řešeny v jiném, dosud pravomocně neskončeném řízení.

[VII] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci byla přiznána náhrada důvodně vynaložených nákladů v částce ve výši **14.164,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v nárokové výši 2.500,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za oceněné úkony právní služby se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání vyjádření ke kasační stížnosti. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 1.764,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160

odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. července 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová